

MAGDALENA ALTISENT

Dies d'estiu

A finals del mes de juny, esgotat i espremut pel curs de batxillerat –notes i reclamacions; què els he d'explicar, si els avorriria?–, vaig escoltar el poeta Xavier Macià en el bar Gilda de Lleida, prop de l'església de Sant Martí i de l'edifici de la Panera.

La poesia en la terrassa d'un bar. Els que l'escoltàvem ens meravellàvem de reconèixer-nos, tot i que amb els cabells blanquejants.

Xavier Macià, a diferència d'altres recitadors més acostumats a les taules de l'espectacle, actuava més com un professor poeta o un poeta professor, en l'ordre que vostès decideixin. En la manera de dir la poesia i en la forma d'organitzar-ho, hi havia una coherència de classe de literatura: poètica i valors, citacions, una certa coqueteria intel·lectual...

Em va sorprendre la dificultat d'enfocar la seua poesia: no dispo-

sava de perspectiva per veure-la i explicar-la. Estava massa prop de mi. És veritat que la poesia s'ha de sentir, palpar, fins i tot vomitar, si hem de creure l'ínclit Màrius Sampere. En el seu darrer volum, el poeta afirma que la poesia "no s'ha d'entendre", defecte poc virtuós en què solem caure els professors que n'ensenyem, de poesia.

Xavier Macià va recitar els seus versos en l'àgora de la vida social: els veïns del bar contigu xerraven més del compte; hi havia una taula ocupada per joves de pells brunes i camises cares que, literalment, es van girar de cul i van marxar abans d'hora de la lectura, més aviat contrariats, emmurriats i potser ofesos. És un dels misteris de l'espècie humana: la sordesa a les paraules dites en un ordre i un sentit diferents de l'habitual. No en volien, de poesia, aquests joves.

Em sembla pertinent anotar

com hem confiat massa en l'estat i en les institucions educatives per a infondre i difondre valors que, al capdavant i ben garbellat, l'estat difond malament. La poesia n'és un exemple clar.

Me n'he fet un tip d'ensenyar i llegir poesia. He arribat a un sistema força sofisticat d'exàmens, però, ben observat, sense esperit, sense el gust i l'amor pel saber, la cosa ensenyada esdevé insípida, una mera fórmula. Poc més que una obligació de la qual oblidar-se de seguida.

Xavier Macià escriu una poesia en què el discurs racional no és pas gaire lluny. Una indagació sobre els jardins de Sarajevo, el record d'un poeta amic o una experiència iniciàtica de la infantesa són formes de comprensió racional de la consciència, o de l'experiència. En aquest sentit, Xavier Macià és un poeta que entén la poesia com una forma d'experiència intel·lectual, com una forma de comprendre i de comprendre's.

Làmic Aureli Barrull, que va venir feliçment a saludar-me, situava la poesia en un segon pla. Mentrestant, una dona que se sabia atractiva, de cabells vermellors, tenyits, pel que vaig observar, seguia xerrant d'altres futeses que res tenien a veure amb el coneixement d'un mateix i dels altres.

El bis poètic va recordar altre cop una excursió feliç al riu de Viu de Llevata, amb tot de dones grans. I el secret: –Noi, tu no has vist res!

**XAVIER MACIÀ ESCRIU
UNA POESIA EN QUÈ
EL DISCURS RACIONAL
NO ÉS PAS GAIRE LLUNY**